

„Întotdeauna șerpilor, ca și
lingușitorii sau alte animale
târâtoare mi-au produs o impresie
de profund dezgust.”

- Vasile Alecsandri

NATIUNEA

continuitate pentru neam și țară

Informație, opinie și atitudine publicistică

Serie Nouă
Anul IX
Numărul 508

24 - 30 marie 2021

Câți de alde „teroci(l)ți” ar trebui să mai suporte țara?...

Cezar Adonis
Mihalache

Dacă tot a deschis subiectul despre teroriștii prezentului (pandemic), nu despre ăia ai trecutului, nerezolvați și aproape ideatici în forma lor din '89, dar și cei iliescieni (!), premierul ar fi trebuit să vorbească despre altfel de terorisme. Cel financiar, din

vremea în care era ministru al finanțelor și îndatora țara pe generații, despre cel economic, mai ales de acum, prin închiderea ultimelor fabrici, despre cel personal, în interesul propriu al unor viitoare sinecuri, cum ar fi „decarbonizarea” cu forța a sistemului energetic la schimb cu un post de comisar european post-premier (să nu fie și post-națiune), dar și despre terorismul desconsiderării rezultatelor alegerilor prin grosolana infiltrare a pionilor politici maghiari prin ministere și agenții, despre terorismul liberal de guvernare la adresa neamului și a țării, mascat prin alternanța instituțională politico-guvernamentală, prin numirea de prefecți și subprefecți maghiari în locuri în care nici zahărul de pe kurtoskalacs nu a ajuns, despre împingerea tuturor factorilor către o acțiune finală, dar nu doar de deromânizare, ci de genocid cultural (printr-un institut cultural maghiar omniprezent, care organizează sub egida vicepremierului Hunor acțiuni maghiaro-laudative), istoric (prin implicarea muzeelor noastre în astfel de „fapte” culturale) și, în cele din urmă, al genocidului ființei a tot ceea ce a fost românesc.

Despre asta ar trebui să vorbească Florin Cîțu înainte de a lansa acuzații de terorism la adresa noastră. Acum a unora dintre

noi, cei ce pun întrebări legate de un proces cu mult prea multe necunoscute, vaccinarea otova, dar, mâine-poimâine, poate a tuturor acelor care se vor fi trezit din coșmarul somnului rațiunii. Căci nu trebuie să stai cu ochii închiși, urechile astupate și mintea zăvorâtă în fața unor decidenți nu doar trecători, ci, mai ales, iar acesta este un factor acuzator grav pentru ei, pre-

lua, la adresa liberei exprimări, comitetul sinistru al situațiilor de urgență... Dar premierul și gașca-i injectată (nu neapărat în sensul bun...), nu trebuie să uite că individul are dreptul să aleagă, să decidă ce este mai bine pentru sine. Dacă nu mai are acest drept (fundamental), atunci întreg comitetul pandemic ar trebui să anunțe și instalarea socialismului impunerii soluțiilor, a priori, doar colective și să ia aminte că terorism (de stat, chiar) înseamnă pacienți arși de vii în spitale, bolnavi legați de paturi și sedați până la moarte, același număr de paturi ATI de luni bune, o poliție care îi agresează pe cei ce nu poartă masca, dar să le și spui, zilnic, oamenilor că vor muri dacă nu poartă o cârpă-botniță, să îl ataci pe cel ce a îndrăznit să facă publice date despre vaccinare, să dai pensii speciale acelor care i-au bătut și gazat pe manifestanți, să nu explici tehnic și științific măsurile luate, să lași totul la nivelul de impunere al unor incompetenți care ar face orice pentru funcțiile și sinecurile pe care doar pandemia le-a făcut posibile pentru ei.

Există însă și o parte interesantă în felul în care Florin Cîțu rostuește termenul de „teroriști”... Faptul că, dacă ne mai acuză de terorism, vom deveni similari, nu nesupușilor, nu revoltaților, ci salvatorilor!...

În esență însă, în analogia, asocierea și definirea anti-vacciniștilor drept teroriști, premierul are o gravă fractură de logică... I-am spus lacună, dar felul în care rupe în două un sens inițial este prea... terorizant în sine. E vorba de faptul că anti-vacciniști sunt prezumați ca teroriști dacă nu își susțin opiniile anti-vaccinare „cu date fundamentate”. Or, cele mai bune date „fundamentate” sunt date, pe de o parte, de lipsa informațiilor și explicațiilor clare, științifice, despre ceea ce înseamnă fiecare „vaccin”, iar, pe de altă parte, de cazurile tot mai dese de reacții adverse a celor injectați. Pe aceștia cum o să-i mai descâlcească în definiții premierul Cîțu? Drept teroriști prin nesupunere? Eventual necrâcnire până la stadiul (final) de vaccinat țeapăn (vaccin sănătos în corp decedat)...

Oricum, este evident că vorbele premierului ascund o altă malversațiune. Prezentă sau imediat următoare. Ba, dacă ar fi vorbit într-o stare de urgență, nu de alertă, efectele ar fi fost cu mult mai puternice decât acțiunile pe care le

car la nivel de cunoștințe.

doar un terorism al delictului de opinie... Care a început cu limitarea dreptului de a vorbi despre subiecte, la început incomode, apoi tabuu, a fost urmat de generalizarea delictului de opinie (de presă și media virtuale) și curând cel de gândire... Iar când toate aceste forme ale terorismului impunativ vor fi fost bine fixate prin norme și legi, masca va deveni inutilă... Și va intra în sfera cutumelor, căci acești teroriști ce ne conduc vor avea la dispoziție un arsenal de acțiune cu mult mai eficient.

F e r e ș t e - n e ,
Doamne, de o situație de urgență în care noua „velă” de acțiune anti-națională să fie mesa de adolescent întârziat din norma impunerilor teroci(l)ților...

Adevărata moștenire legionară!

Ion
Coja

Momentul așteptat de ani de zile s-a produs: s-a auzit în Parlamentul României vocea adevărului cu privire la moștenirea legionară, adevărata moștenire legionară! Iar vocea care s-a făcut auzită îi aparține domnului SORIN LAVRIC, senator AUR. Este momentul în care se confirmă pe deplin speranța pe care ne-am pus-o în izbânda electorală a Partidului Alianța Românilor AUR: nu există subiecte tabu pe care să le ocolim din prudență sau lașitate, dacă suntem într-adevăr mânați în luptă de apărarea interesului național! Iar AUR ne dă speranțe că nu va negocia spunerea și apărarea adevărului istoric! Cu orice risc! Chiar cu riscul de a stârni mânia lui Nicolae Manolescu și a altora ca domnia sa!

Probabil că Nicolae Manolescu își freacă acum mâinile mulțumit de inspirația pe care a avut-o când l-a exmatriculat pe domnul Sorin Lavric din rândurile scriitorimii române pentru un motiv minor, inconsistent! Mai degrabă pretext! Dar Sorin Lavric trebuia dat afară pentru ce era sigur că va face! Și iată că a făcut, în plin Senat a elogiata personalitatea unor legionari: Mircea Vulcănescu și Valeriu Gafencu. Stârnind astfel supărarea unui evreu pârît: Silviu Vexler!...

Intervenția într-un cadru oficial și solemn – o declarație politică în plenul Senatului României a domnului Sorin Lavric!, dovedește că intuiția și instinctul de slugă al domnului Nicolae Manolescu a funcționat perfect, premonitoriu! A știut cu cine are de-a face! Cu unul dintre scriitorii români care și-au păstrat demnitatea de român și nu ezită să și-o arate, s-o afirme liniștit și ferm! Un astfel de scriitor nu are ce căuta în Uniunea lui Nicolae Manolescu!

Domnul Manolescu merită la rândul său o distincție din partea lui Silviu Vexler și a celor pe care îi reprezintă în Parlament: evreii anti-români din Comunitatea Evreiască din România! Alde Aurel Vainer, Liviu Beriş și ceilalți, din fericire o minoritate printre evrei.

Silviu Vexler, care a ținut până acum să se arate mai performant decât ceilalți evrei care l-au precedat în funcția de reprezentant în Parlament al etniei sale, adică s-a obrăznicit ca nimeni altul, a dovedit că nu are nici multă minte! Cine zice că nu a întâlnit / nu a văzut până acum un evreu prost, tolocac și fără simțul măsurii să se uite

bine la individul care își spune Silviu Vexler. Nu era greu pentru orice nătărău ca acest Vexler să-și dea seama că nu are nicio șansă să se contreze cu unul ca domnul Sorin Lavric! Diferență netă de categorie intelectuală! Domnul senator Sorin Lavric este una dintre mințile cele mai luminate ale intelectualității românești, dublată cu un caracter puternic, exemplar. Cum și-a putut imagina Vexler că se poate pune alături de domnul Lavric fără să i se vadă puținătatea minții și a caracterului, stridentă prin comparația între cei doi?! Căci devine inevitabilă pentru publicul românesc comparația între protagoniștii ultimului „scandal” din Parlament! Scandal provocat de un neica nimeni ca exemplar uman, poartă pe umeri stigmatul degenerescenței, tăcea dacă avea puțină „glagore” în capul său teșit, tăcea și nimeni nu observa cât de josnică făptură au trimis evreii în Parlamentul României să-i reprezinte! Unul mai breaz nu găseau?!

E drept că într-o țară ca România care de 30 de ani este condusă de niște guvernări care mai de care mai impostor și mai necinstit, nu este decât absolut normal ca comunitatea evreilor din România s-o pățească la fel ca etnia majoritară și să ajungă și evreii să fie guvernați tot de o gașcă de mincinoși și fraudatori, de indivizi certați cu bunul simț, cu sentimentul onoarei, necunoscut iubii conducătorilor noștri, români sau evrei! Căci, la drept vorbind, este vreo deosebire între Aurel Vainer al evreilor și Johannis al nostru?

Ca unul care de ani de zile mă ocup de „contenciosul româno-evreiesc” consider că obrăznicia lui Silviu Vexler merită mai mult din partea noastră. E prea din cale afară! A depășit orice limită! Drept care nici noi nu ne vom rezuma la texte de protest pe acest site. Mai sunt și alte reacții pe care le stârnește ipochimenul! Nu-i vina noastră că amărîtul nu s-a gândit la ele! Deh! Tu l-ai vultu, George Dandin!...

Erezii-Secte în Biserica Romano-catolică

Gh. Ctin
Nistorescu

Schisma și Erezia – izvoarele care au provocat căderea Bisericii Romano-Catolice din Trunchiul Bisericii Ortodoxe Universale și apariția Reformei Protestante. Schisma vine de la cuvântul ebraic ezel – plecare, împărțire, despărțire. Schisma – sciziunea comisă în sânul Bisericii prin refuzul unei persoane sau a unui grup de a se supune ierarhiei Bisericii. Dacă grupul respectiv adoptă dogme noi și un ritual propriu, schisma se transformă în erezie. (Mic Dicționar Enciclopedic). Schisma poate duce implicit la erezie dacă nu se renunță la ea, iar împreună schisma și erezia pot conduce la prăbușirea Bisericii, rămânând doar o confesiune.

Schisma este îndreptățită atunci când ierarhul devine eretic, ecumenic sau când nu-L mai slujește pe Arhiereul absolut – Hristos, ci doar pe sine însuși -averea.

Erezia – Eres – „învățătura greșită a unor persoane sau grupări de persoane, care și-au organizat și crezul lor aparte, deosebit de cei pe care i-au părăsit.” (Preot Dr. Ioan Mircea, Dicționar al Noului Testament A-Z, Ed. I.B.M. al B.O.R., Buc.1984)

Termenul erezie – haeresis, ce desemnează cuvintele: alegere, părere separată, eroare, sectă a fost întâlnit în comunitatea iudaică a fariseilor și saducheilor pe vremea pământească a Mântuitorului Iisus Hristos și a Apostolilor Săi, sub forma cuvântului ebraic nim rod – cel ce se împotrivesc, revoltatul, răzvrătitul, răsculatul. „Căci se vor ridica hristoși mincinoși și prooroci mincinoși și vor da semne mari și chiar minuni, ca să amăgească de va fi cu puțință, și pe cei aleși.” (Matei 24, 24)

„Dar au fost în popor și prooroci mincinoși, după cum și între voi vor fi învățători mincinoși, care vor strecura eresuri pierzătoare și, tăgăduind chiar pe Stăpânul Care i-a răscumpărat, își vor aduce lor o grabnică pieire. Și mulți se vor lua după învățăturile lor rătăcite și, din pricina lor, calea adevărului va fi hulită. Și din pofta de avere și cu cuvinte amăgitoare vă vor momi pe voi. Dar osânda lor, de mult pregătită, nu zăbovește și pierzarea lor

nu dormitează.” (II Petru 2, 1-3)

Schisma și erezia sunt amăgiri, sunt ispite, sunt înșelări, sunt răzvrățiri, sunt rătăcirii, sunt huliri care pot determina apariția apostaziei – lepădarea de credință.

Erezia se definește deci, în același timp și schismă și ca noțiune de sectă.

Căderea într-o erezie înseamnă și o schismă împotriva religiei adevărate, respectiv dreapta credință – ortodoxia, promovarea unor inovații în dogmă și cult sau introducerea unei religiozități pe bază de rațiune, de gnosticism, de ignoranță ce va duce implicit la nașterea unei secte, care la rândul ei se înmulțește prin altă sectă-erezie, fie ea chiar pro sau contrară celei din care se naște.

Termenul „sectă” – vine de la verbul latin „secare” – a tăia, a rupe, a desface, a dezbină. „Sectele sunt comunitățile care s-au despărțit de adevărata Biserică a lui Hristos și s-au organizat aparte, cu doctrină, un cult și o disciplină proprie.” (Mitropolitul Irineu Mihălcescu, Dogmele Bisericii Creștine Ortodoxe, Ed. Episcopiei Romanului și Hușilor – 1994, p. 109)

Așa cum erezia prin rătăcire, amăgire, generează altă erezie, la fel și secta generează altă sectă prin înșelare. „Înșelarea este vătămarea firii omenești prin minciună... Înșelarea este însușirea de către oameni a minciunii luate de ei drept adevăr.” (Sfântul Ignatie Briancianinov, Despre înșelare, trad. Cristea Florentina, Ed. Egumenița – Cartea Ortodoxă, 2010, p. 10)

„Secta este o grupare care s-a desprins dintr-o structură sau organizație inițială, în scopul corectării unor pretinse abateri doctrinare atribuite structurii-mamă.” (Ierom. Visarion Moldoveanu/ Bogdan Mateciuc, Ereziile Apusului – despre Protestantism și ispitele raționalismului creștin, vol. II, Ed. Vicovia-2007, p. 69)

Membrii sectei se numesc sectanți – adică cei care s-au rupt de Biserică – Una. Sectă – sectant, dezbinătorii de Biserică se mai numesceretici sau schismatici. Secta – se caracterizează prin devotament, venerare,

dependență exagerată față de o persoană, o idee, un obiect, aderând pentru acest scop la tehnici de control și manipulare, precum: separarea de prieteni, de familie, de rude, de mentori, mărirea sugestibilității sau exercitarea supunerii prin controlul informațiilor, ștergerea individualității, repetarea judecății critice, reducerea la maxim a influențelor exterioare, intensificarea dependenței față de „adunare”, frica și teama de a o părăsi.

„Ereticii sunt cei ce se abat de la învățătura de credință a Bisericii Ortodoxe, iar schismaticii sunt cei ce nesocotesc disciplina bisericească stabilită de Sfinții Părinți. Sectanții sunt și schismatici și eretici, în același timp, pentru că s-au abătut atât de la disciplina, cât și de la învățătura de credință a Bisericii lui Hristos.” (Mitropolitul Irineu Mihălcescu, Dogmele..., op. cit., p. 109)

Liderul sectei se crede „împuțernicit” de sus să reformeze Biserica Apostolică. Fidelitatea față de sectă și dependența ideologic-doctrinară sunt căi de mântuire. Pentru a-și justifica doctrina sectanții au folosit/ folosesc traduceri distorsionate din Biblie, tipărindu-le în edițiile lor „revizuite”. Folosesc din Scriptură versete speciale, pe care repetându-le obsesiv, își crează o pseudo-realitate religioasă și crezând că înțeleg sensul „providențial”, se manifestă ca niște „defazați” cu un vocabular redus și cu o steapă capacitate de analiză prin răspunsuri banale, stereotipe.

În „teologia” sectei un rol determinant îl joacă Apocalipsa lor. Liderul sectei se auto-alege. El nu se subordonează nimănu. Comunicarea „divină” cu secta se face lăuntric numai prin glasul său. Copiii sectanților sunt neglijați de părinții, fiindcă și-au modificat starea de afecțiune anterioară, înlocuind-o cu „voia Domnului.”

Părăsirea sectei susține liderul ei este echivalentă cu despărțirea de Dumnezeu. Cercetările și dovezile aderării sectanților la erezie, arată că „o treime au avut parte de tulburări psihice înainte de convertire, de stres semnificativ...” (Ierom. Visarion Moldoveanu..., Ereziile Apusului, op. cit., p. 78)

Factorii care influențează un individ să devină sectant sunt: lipsa

încrederii în sine, scepticismul, necredința, lipsa de discernământ, ambiguitatea, incultura, deziluzia socială, singurătatea, căutarea noului, paradoxuri, himere, ispite, deșertăciuni etc.

I. Primele erezii – secte iudaice au fost erezia saducheilor (Fapte 5,17; 23, 8; Matei 22, 23;), eresul fariseilor (Fapte 15,5), secta Ebioniților – respectau legea mozaică, negând divinitatea lui Hristos, considerat fiul natural al Mariei și al lui Iosif.

II. Erezii creștine în primul veac al Bisericii. Avertizarea Bisericii din Corint, a comunității corintenilor de către Sf. Ap. Pavel, că: „trebuie să fie și între voi eresuri (erezii), ca să se învedereze cei încercați.” (I Cor., 11, 19; I Tim., 4,1; Tit, 3,10)

ludeo-gnosticii – sectă sincretistă axată pe legea mozaică, gnosticism antic și idei creștine. a. Cerint – un iudeu alexandrin din Asia Mică susținea că lumea aparține unui Înger-Demiurg, alt înger a dat legea mozaică, iar Iisus era om natural. b. Elchesaismul – Elkasai, promova același sincretism, susținând că Hristos este un eon – înger superior, iar Duhul Sfânt este un principiu feminin. Hristos s-a întrupat de mai multe ori, ultima oară fiind din Fecioara Maria. c. Simon Magul (Fapte Apost. 8, 9-25), admitea o ierarhie de eoni subordonați Cugetării, care a emanat îngerii, arhangheli și pe Demiurg – Dumnezeu iudeilor. Cugetarea s-a întrupat într-un șir de femei, iar în vremea lui, chiar în concubina sa Elena din Tyr, cuplu care prin devotamentul credinței în ei se pot mântui cei ce cred.

III. Erezii gnostico-iudeo-creștine

G n o s t i c i s m u l (sec.II.) – sectă religioasă-sincretistă, care prin gnosis – gnoză cunoaștere, știință, se poate ști totul, dobândindu-se astfel mântuirea. Liderii sectei au fost Saturnin, Basilide, Valentin. 2. Maniheismul – un amestec de budism, parsism, teosofie babiloniano-haldeică și idei creștine. Mentorul sectei a fost un persan din Ctesifon-Babilonia, Manes (sec. III). El percepea două lumi, fiecare cu câte 5 serii de eoni, cea a întunericului – aparținând lui Iisus cel pătimitor și cea a luminii – Iisus Mântuitorul.

leșirea din lumea întunecată se face prin învățătura lui Hristos cel nepătimitor. Omul are două suflete, unul bun și altul rău. Și-a organizat secta după modelul Bisericii: 12 apostoli, 72 episcopi, preoți, diaconi, evangheliști.

Erezii apărute în sânul Bisericii

Marcionismul promovat de Marcion din Sinope-Pont (sec.II.), a testat prin opera sa Antiteze, contradicția dintre Vechiul și Noul Testament, ca fiind opera a doi Dumnezei, cel al Vechiului Testament, creatorul lumii, aspru, drept și rău; cel al Noului Testament – Dumnezeu cel Bun, care s-a coborât asupra lui Iisus Hristos. Deși condamnat ca eretic, Teza sa nu este o erezie. Este o rațiune care se asumă Adevărului. 2. Montanismul provine de la ereticul Montan care se considera Paracletul – Mângâietorul, organul Sfântului Duh, ce va desăvârși revelația Noului Testament. 3. Hiliasmul – milenarismul, erezie ce susținea o teocrație pământească, o nouă venire pe pământ a lui Hristos, care va stabili o primă înviere de o mie de ani a dreptilor în mijlocul cărora va petrece. 4. Alogii – sectă ce contesta Evanghelia Sf. Ap. Ioan, fiindcă revela Logosul și Apocalipsa. 5. Antitrinitarismul – erezie ce condamna unitatea persoanelor Sfintei Treimi, considerând că Fiul și Duhul Sfânt sunt puteri sau însușiri ale Tatălui. Între sectanți s-a numărat și episcopul Antiohiei Pavel de Samosata (sec.III.), care contesta dumnezeirea Fiului ca persoană, identificând Logosul cu înțelepciunea lui Dumnezeu și cu Sfântul Duh. A fost condamnat de 3 sinoade ținute la Antiohia.

-urmare în pagina a 4 a -

Erezii-Secte în Biserica Romano-catolică

-continuare din pagina a 3 a -

Cauze religioase

Punându-l forțat pe Apostolul Petru pe scaunul Romei, Biserica latină și-a revendicat și a declarat cu de la sine putere – PRIMATUL PAPAL astfel realizat:

a) Instituirea primatului apostolic în persoana fericitului Petru (de apostolici primatus in beato Petro institutione);

b) Continuitatea primatului la Pontificii romani (de perpetuitate primatus Petri Romani Pontificis);

c) Natura și esența primatului Pontificului roman (de vi et ratione primatus Romani Pontificis);

d) Principiul infailibilității Pontificului roman (de Romani Pontificis infailibili magisterio). (Sf. Nectarie de Eghina, De ce papa și supușii lui s-au despărțit de Biserica lui Hristos? Istoria Schismei (I), trad. din lb. greacă de Caliope Papacioc, Ed. Evanghelismos, București-2011, p. 17)

„Confirmarea” Apostolului Petru pe scaunul episcopal al Romei n-a fost întâmplătoare. Raționamentul a fost acesta: Petru, ca Apostol, era considerat de latini Vicarul lui Hristos, fiindcă, presupuneau ei, că Iisus i-ar fi încredințat Cheile Raiului. Devenind primul Episcop al Romei, urmașii săi papii nu deveneau vicarii lui Petru ci Vicarii lui Hristos, care în mod implicit își exercitau puterea precum Hristos Arhiereul absolut atât peste Cer, cât și peste pământ.

„Adaosul Filioque” – erezie apărută de teologul Augustin (+430), alături de „predestinație”, susținând că „de când Adam a căzut prin păcat, toți oamenii se nasc în păcatul originar și merită pe bună dreptate iadul. În bunătatea Lui însă, Dumnezeu îi mântuiește pe câțiva fără vreun merit din partea lor, și anume pe cei predestinați.” (cf. Ierom. Visarion Moldoveanu/ Bogdan Mateciuc, Ezeziile Apusului – despre Protestantism și ispitele raționalismului creștin, vol. II, Ed. Vicovia-2007, p. 164)

„Adaosul Filioque” – învățătura inventată de catolici că Sfântul Duh purcede „de la Tatăl și de la Fiul” a apărut prima oară în Sinodul I de la Toledo – Spania în 447, apoi tot la Toledo în 589, la Sinodul al III-lea și la Sinodul de la Aachen în 809, general-

izându-se în întregul Apus din 14 Februarie 1014.

Potrivit Marii Taine dumnezești a Întrupării – Înomenirii Domnului, confesiunea catolică acordă cinstiri separate Mântuitorului atât ca Persoană, cât și ca Fire, nu o singură cinstire a Persoanei lui Iisus Hristos în care s-au unit cele două Firi, dumnezeiască și umană „în chip neamestecat și neschimbat, neîmpărțit și nedespărțit”, cum s-a stabilit la Sinodul IV ecumenic de la Calcedon din anul 451, așa cum mărturisește și cinstește pururea Biserica Ortodoxă Universală.

„Sacra-Inimă a lui Iisus”, născocire, sminteală a monahiei Maria Alacoque (sec. XVII), susținută întâi de duhovnicul ei iezuit, la Colombiere, apoi de papalitate. După „revelațiile” relevante de iezuiți, monahia Maria Alacoque petrecea nopți întregi „în convorbiri amoroase cu prea-iubitul Iisus. Odată, El i-a îngăduit a-și rezema capul pe pieptul Său și i-a cerut inima sa. Ea a consimțit; atunci Iisus îi luă inima, o puse într-a Sa [?!], pe urmă i-o înapoie..., făcând-o moștenitoare a inimii Sale în timp și în veșnicie.” (Vladimir Guette, Papalitatea Eretică, trad. de Protos. Gherasim Saffirin, Ed. Scara, București-2010, p. 70-71)

„Imaculata Concepțiune”, dogmă a confesiunii catolice, întărită prin bulla papei Pius al IX-lea din 8 Decembrie 1854, potrivit căreia zămislirea Fecioarei Maria s-a făcut în afara păcatului strămoșesc, bullă prin care „Treimea a fost întregită cu Sfânta Fecioară ridicată la vrednicia dumnezeiască.” (ibid., p. 90)

„Indulgențele”, calcul „trudit” și socoteală merituoasă a Vicarilor Romei, cum că Iisus Hristos, Fecioara Maria și Sfinții au supra merite foarte multe, alcătuind astfel „un tezaur”, aflat la dispoziția și libertatea papei de a dărui merite fie viilor, fie morților din Purgatoriu prin mijlocirea „indulgențelor” – „supra-abundență” a faptelor bune ale dumnezeștilor persoane, ale sfinților și trecerea unui număr din aceste fapte „meritorii”, celor care nu au avut deloc, dar evident tarife greu și cu cinism de urmașii vicarului Petru. Obârșia „indulgențelor” o găsim la sinodul din 895, ținut la Tribur-Mayenza. Acceptul canonisării prin plată face să dispară penitența,

rămânând doar suma care v-a hotărâ răscumpărarea. În veacul al XI-lea s-a născocit „indulgența plenară” – iertarea tuturor păcatelor săvârșite în viața muritoare. Așa s-a stârnit râvna cruciadelor. Papa Urban al II-lea, alături de episcopii săi, a hotărât la sinodul din anul 1096, de la Clermont că „drumul la Ierusalim pentru liberarea acestei Biserici v-a ține loc de orice pocăință”. (Vladimir Guette, op. cit., p. 180)

Papa Calist al II-lea, la sinodul din anul 1122 de la Lateran, a oferit „indulgența plenară”, celor care vor merge să-i bată pe musulmani în Spania. (ibid., p. 180)

Bernard de Clairveaux (1091-1153), reformatorul ordinului cistercian (canonizat), mărturisea că în această primă cruciadă s-a înrolat scursura cea mai de jos a societății, „toți nelegiuiții, hulitorii, răpitorii, batjocoritorii de cele sfinte, ucigașii, călcătorii de jurăminte, prea-curvarii.” (Bernard de Clairveaux, Serm.ad. Milit., c.5)

Așadar, nu este de mirare că în această cruciadă papală s-au săvârșit cele mai odioase cruzimi și cele mai diabolice nelegiuiri.

Inițial episcopii împărțeau „indulgențele”, dar vigilantul papă Innocențiu al III-lea a îndreptat această împărțea care aducea pagubă Romei prin sinodul din 1215, de la Lateran, care fixa episcopilor o „indulgență” pe an la sfințirea unei bazilici și una la 40 de zile, la serbarea acelei sfințiri.

Papa Bonifaciu al VIII-lea, a decretat anul 1300 – „an sfânt”, acordând „indulgența plenară” tuturor pelerinilor care vor vizita Roma. Clement al VI-lea a hotărât în 1342, un jubileu cu „indulgența plenară” la fiecare jumătate de veac. În bulla lui Unigenitus se pomenește despre „Tezaurul – meritelor prisositoare.” Grigorie al XI-lea a fixat „indulgența plenară” la fiecare a treia parte din veac, iar Paul al II-lea a stabilit regula „indulgenței plene” la fiecare pătrar de veac. Sixtus al IV-lea este primul papă care a acordat „indulgențe” sufletelor răposaților din Purgatoriu în anul 1471. Cele mai docte tratate despre „indulgențe”, aparțin preoților Wolf-Lupus, Theodore de Saint Esprit, Honore de Sainte Marie, Perrone, precum și

teologilor Juenin și Morin.

„Purgatoriul” – loc de curățire, de purificare a sufletelor răposaților situat între Iad și Rai, care după expirarea timpului de curățire prin „indulgențe”, pot urca în Rai.

Erezii și rătăcirii papistașe în cadrul tainelor catolice

De vreme ce Biserica Romano-catolică s-a desprins de Trupul și Duhul Bisericii Ortodoxe Universale în 16 Iulie 1054, devenind confesiune a papismului, a pierdut împărțirea Sfântului Duh, astfel că nici o Taină nu mai este validă, ci au doar un caracter simbolic.

Botezul se putea repeta încă o dată, la fel și Mirungerea. Botezul s-a despărțit de Mirungere, care se conferă la vârsta de 12 ani. Euharistia: folosirea azimei, element mozaic în locul pâinii dospite, după veacul IX. (Juenin, Comment. de Sacrement, disert. IV, c. I, art. 4/ 5, no.1) Azima și vinul se sfințesc de preot rostind cuvintele instituirii Tainei de către Hristos: „Luați, mâncați, acesta este Trupul Meu! Beți...” nema-iavând părtășia Duhului Sfânt. Azima și vinul se primesc separat, azima doar pentru credincioși, separată de cea a clerului. Din secolul al XII-lea s-a introdus hostiile – azimă sub formă de monedă și s-a oprit împărțirea copiilor. (Renaudot, Perpetuite de la foi sur les Sacraments, liv.II,c.8). În soborul călugărilor cistercieni din Cîteau, din anul 1261, s-a oprit oficial împărțirea cu vin, pildă urmată de întreaga confesiune catolică. (Perrone, Traite de Eucharistie, pars. 1, c. 3, prop. 4)

Messa – liturgia se oficia în fiecare zi din veacul al X-lea, numai în limba latină în întregul Apus, iar din secolul al XIII-lea se putea săvârși mai multe messe pe zi.

„Penitența” se desfășoară într-un dulap „confesional”, în patru timpi: confesiunea, căința, dezlegarea, „satisfacția”, prin „indulgențe”.

Cazuiștii –iezuții, urmând calea Teologiei morale, imorale a lui Alfons de Liguorio, canonizat de papă, au alcătuit un curs-Diaconal, ce conține un ghid al tuturor desfrânarilor, pentru preoți, un vast sistem de inchiziție, născocind un nomenclator special al tuturor păcatelor, al tuturor împrejurărilor, al tuturor

născocirilor întru desfrânare, pentru a se cunoaște gradul de imoralitate al penitenților, cărora le acorda o îngăduință la fel de imorală, folosindu-se de aceștia după gradul de imoralitate. „În mâinile sale, mărturisirea e un mijloc de corupție, o școală a desfrânării, un instrument pentru a-și așeza tirania sa asupra conștiințelor și chiar pentru a se face stăpân peste averea altuia.” (Vladimir Guette, op.cit., p.169)

Taina hirotoniei, deși și-a păstrat continuitatea prin succesiunea apostolică a hirotoniei, catolicii au mutilat-o, impunând hirotonia celibatului la diaconi și preoți, oprind astfel hirotonia clerului care și-ar fi întemeiat familie, întrucât aceștia ar fi fost mai vrednici slujirii Domnului, nu episcopilor, papilor, vicarilor.

Celibatul impus ca lege obștească este un jug nelegiuit, o robie care strică rânduiala Bisericii Apostolice a lui Hristos. „Celibatul a fost pricina dependenței și înjosirii clerului roman, căci el este o pecete a desfrânării care i-a atras repulsia și ura popoarelor.” (Vladimir Guette, op.cit., p.184)

Celibatul clerului a fost spulberat temeinic la Sinodul I ecumenic de la Niceea din anul 325, între cei 318 sinodali de marele călugăr, crescut din copilărie în mănăstire și cunoscut pentru viața sa curată, ascetă, feciorelnică, plină de har, Pafnutie, lăsându-i-se fiecăruia libertatea de a alege.

Celibatul apusean a făcut ca după despărțirea Bisericii Romei, de Biserica – Mamă din 16 Iulie 1054, să atingă în confesiunea catolică culmile cele mai înalte ale desfrânării. „Sînt nenumărate zicerile care batjocoresc „celibatul” preoților romani. De pildă: „Cel mai sfînt pustnic își are curva lui.” Sau: „Roma are cele mai multe curve din toate orașele, pentru că are cei mai mulți celibatari.” Papa Pius al II-lea a numit Roma „singurul oraș stăpînit de bastarzi, fiii și nepoții papilor, cardinalilor.

Și praful de s-ar așeza pe operele lui și ar fi mai de preț decât vorbele voastre!...

Cezar Adonis
Mihalache

Așa că, voi epigoni și politrucii, voi ipochimeni ai ipocriziei, mai bine tăceți! Și cutezați a mai rosti vorbe despre Titani doar după ce vă veți fi pus o viață în slujba cunoașterii moștenirii lor. Nu, nu vă cere nimeni să și înțelegeți! Și nu aveți impresia că, de ați stat ore în șir cu ochii goi privind spre lucrările Maestrului, mimând înțelepciunea pumnului sub barbă și a ochelarilor prelinși pe vârful nasului, ați și înțeles, ceva!... Pentru că nu ați împlinit nici măcar pe sfert necesarul de meditație, nici pătrunderea și nici privirea ajunsă dincolo de fibra și atomul pietrei, pentru a cuprinde semnificația a ceva oricum de neînțeles vouă... A fost doar o letargică pierdere de vreme, pentru noi, pentru cultură, doar o altă ipocrită formă de a masca sinecure livrate drept aprofundări culturale... În fapt, o somnolență „meditativă” mascând, nu doar neaprofundarea a ceva ce trebuie să fie suficient de deschis la minte pentru a atinge măcar sen-

surile săpate de Maestru în carnea de piatră a timpului, ci a ceva ce nu ați văzut cu adevărat nici măcar în forma-i de contur.

E drept, poate că unii dintre voi puteți vorbi despre lucrările lui Brâncuși... Despre natura materialului, despre piatră, despre lemn... Dar nu puteți desluși axa ce le întrepătrunde transformându-le, pentru cei ce știu a le privi, în ființe vii... Nu puteți derula înțelepciune prin fuiorul tors al niciuneia dintre opere căci nu-i puteți iți ițele... Puteți doar fura și compila impresii... Nu să dați viață... Or, maestrul a dat viață nu doar ideilor, nu doar cuvintelor, nu doar aforismelor, ci naturii însăși. Prin piatră, prin lemn... Maestrul a sculptat cuvântul în formele pietrei... Iar voi nu puteți deosebi nici măcar bolovanul de piatră, darămite de lespezile monumentale atinse de titani...

Despre Brâncuși nu se vorbește prin comunicate! Orice vorbă, orice cuvânt despre un Titan se poate transmite doar prin studii, referate, cărți... Nu prin însăilări cu aparențe de note explicative, livrate

aproape ca drepturi la replică al nicăierului... Căci, în afara dimensiunii umilinței în fața Monumentalului, orice vorbă rămâne doar un afront... Nu doar obrăznicie, nu doar aroganță, nu doar nepotrivită părere despre un ceva măreț de la nivelul nimicului tău...

În fața lui Brâncuși, și o academie devine mărunță... Și insignifiantă prin obrăznicia de a încerca să coboare un Titan la nivelul unor comunicate prin care să-i opineze o așa-zisă neafinitate... O academie nu minimalizează înaintașii... Nu-i pune în sertărașe pe care să le țină sub cheia de la gâtul unor „nemuritori” muritori chiar înaintea propriilor opere...

Ce rost avea această opinie a academiei despre faptul că Brâncuși nu și-ar fi donat țării sale, și nici nu ar fi intenționat, atelierul său parizian?... De unde această obraznică insinuare?... Și de ce să aperi cel mai rușinos proces verbal de înfierare a unui intelectual, fie el și un act emis sub egida academiei triștilor ani '50? Pentru ce? Academia poate fi francofonă și

francofilă cât vrea ea... Dar să nu se transforme într-un agent de influență!

Ce a făcut Academia Română pentru Brâncuși pentru a-și permite să traverseze timpul și a-și exprima convingerea negației la rangul unei aserțiuni nediscutabile?! Tocmai ea? O instituție ce nu a fost în stare să organizeze nici măcar un seminar de dezavuare, de desprindere de mizerabilul act de hulire a valorii brâncușieni din anii '50 (procesul-verbal al ședinței Secțiunii de Știința Limbii, Literatură și Artă a Academiei Române din 7 martie 1951)...

Academia care nu a îndreptat greșeala înaintașilor ei prin acordarea post mortem a titlului de Academician marelui sculptor, vorbește acum?!... O instituție ce nu a fost în stare să protezeze vatra de la Hobița opinează în numele maestrului, prin invocarea unei „cercetări sistematice și competente” (!). Și decide suprem și final că „nu există niciun document scris și nicio declarație care să ateste dorința sau intenția lui Brâncuși de a dona atelierul său statului

român”?!... Forul neforum de cultură, care nu a reușit să împământenească aici, pe vecie, măcar Cumințenia, vorbește în numele unui Titan?!... Sau doar apără interesul unora ca atelierul parizian să nu fie patrimonizat, nici măcar spiritual cultural, în pantheonul românesc universal?... Da! Brâncuși este în sine un Monument!... Iar restul, titluri, recunoașteri, chiar și reparații istorice necesare, pălesc, devin doar vreascuri trecătoare ale vremurilor, ale oamenilor trecători, ale furtunilor din vremuri de interese... Și trec pe la picioarele Colosului precum vântul ros de nerost... Dar gestul academiei de a respinge atât de vehement o patrimonizare de suflet este similar altor mârșave malversațiuni antiromânești, ale altor instituții, dar pe care măcar le știm politizate sau suficient de politizate pentru a ne aștepta la asemenea polițe și „îndreptări”...

Da! Brâncuși este în sine un Monument!... Iar restul, titluri, recunoașteri, chiar și reparații istorice necesare, pălesc, devin doar vreascuri trecătoare ale vremurilor, ale oamenilor trecători, ale furtunilor din vremuri de interese... Și trec pe la picioarele Colosului precum vântul ros de nerost... Dar gestul academiei de a respinge atât de vehement o patrimonizare de suflet este similar altor mârșave malversațiuni antiromânești, ale altor instituții, dar pe care măcar le știm politizate sau suficient de politizate pentru a ne aștepta la asemenea polițe și „îndreptări”...

Despre 15 martie maghiar

polemică în sine, inutilă și lipsită de respectul profund pe care-l datorăm memoriei lor. Românii nu s-au lăsat, cu prețul vieții, să fie șterși de pe fața pământului, având în fruntea lor un lancu, un Bărnăuțiu, un Barițiu, un Papiu, un Șaguna, un Buteanu, un Romanu-Vivu, un Bătrâneau, un Laurian, un Micaș, un Solomon, un Vlăduțiu, un Ciurileanu, un Axente, un Balint, un Corcheș și mulți alți bărbați în care poporul avea toată încrederea. Blajul a fost simbolul afirmării idealurilor Revoluției române și Munții Apuseni simbolul rezistenței invincibile românești în fața „dezideratelor” Revoluției ungare. Au fost uciși și fruntași sași care nu au fost de acord cu terorismul maghiar instalat atunci în Transilvania, chiar sașii vorbeau de sintagma „terorism”, în corespondența lor cu referire la insurgenții maghiari de la Cluj.

De ce este una dintre cele mai mari greșeli istorice de atitudine maghiară față de români? Pentru că cei care au condus revoluția ungară și toți cei care i-au adoptat orbește dezideratele, au trecut peste drepturile, demnitatea și

libertatea românilor și au pus pe prim plan uniunea Transilvaniei cu Ungaria și ștergerea identității de român de pe fața pământului, fie prin sabie, fie prin lance, fie prin împușcare, fie prin spânzurătorile care le-au ridicat atunci în Transilvania, spre marea rușine a Europei, fie „de bună voie” – credeau teroriștii – prin lepădarea de către români a limbii, religiei și etniei lor, cu promisiunea că astfel vor avea toate drepturile de pe lume, ca și maghiarii. Iată ce uriaș plan și-au propus corifeii revoluției ungare, în frunte cu Kossuth, ce enormă greșală de atitudine față de numerosul popor român din Transilvania! Și pentru realizarea acestui deziderat monstruos s-a trecut la faptele criminale sus-amintite.

Din păcate, acest deziderat, rămas insuficient pedepsit de istorie, a continuat să fie adoptat, și în perioada dualismului austro-ungar, și în perioada Dictatului de la Viena, și astăzi se aud voci din partea maghiară că susțin „idealurile” revoluției ungare de la 1848-1849. Românii nu au ce sărbători în privința revoluției ungare pașoptiste

și așteaptă de la maghiarii onești să se decică pentru totdeauna de acele „idealuri”, de o enormitate a pretențiilor fără egal, și să recunoască și să condamne acea uriașă greșală de atitudine maghiară din acei ani care trebuiau, nu să sape un hău uriaș între români și maghiari, ci să încoroneze idealurile adevărate ale Libertății, Egalității și Frăției. Și era o șansă să se realizeze aceste deziderate nobile, pentru că nu toți maghiarii din Transilvania au fost atunci de partea celor care au terorizat pe români și pe sași și aceștia au avut o vedere realistă asupra șansei de înțelegere de atunci. Lucrând la lucrarea mea de doctorat despre Revoluția de la 1848-1849 în comitatele Cluj, Turda și scaunul Arieș, am găsit un document în care un oficial maghiar onest a spus, imediat după evenimente, văzând ce atrocități s-au făcut, că atunci, în timpul revoluției, a fost vremea mișeilor și nemernicilor, și enumeră o listă dintre aceștia din scaunul Arieș, maghiari, care au contribuit la masacrele contra românilor din acea zonă. Apoi, tot din partea onestă a

maghiarimii de atunci, mulți țărani maghiari iobagi din Câmpia Transilvaniei s-au alăturat țăranilor iobagi români la Revoluție. Sunt documente oficiale în acest sens.

Așadar, momentul era o șansă de se transforma într-o luminoasă secvență de istorie în această parte a Europei. Dar asumarea unui deziderat extrem de ofensator pentru români și pentru sași al anexării Transilvaniei la Ungaria, căruia i s-a alăturat „idealul” criminal de ștergere a identității românilor și transformarea lor în unguri reprezintă o atitudine maghiară de o enormă culpabilitate în fața istoriei. Asumarea acestei greșeli de către contemporani este un gest de minim respect pentru toți cei nevinovați căzuți atunci, la 1848-1849, un gest de reală și nu falsă europenitate.

Vasile
Lechințan

Ziua de 15 martie este simbolul Revoluției ungare de la 1848-1849, care reprezintă pentru români una dintre cele mai mari greșeli de atitudine ale maghiarilor implicați în această revoluție față de poporul român din Transilvania. Din luptătoare pentru cauza libertății și dreptății, această revoluție s-a transformat într-o opresoare a românilor, asupra cărora a declanșat o cruntă teroare, de la această dată de 15 martie 1848 începând, până la înfrângerea Revoluției ungare în august 1849, căzându-i victime insurgenților maghiari din Transilvania, a celor transformați în teroriști criminali, numeroși români nevinovați, copii de vârste diferite, femei, bătrâni, preoți și dascăli, toți schingiuiți și uciși cu o bestialitate fără egal în istoria revoluțiilor pașoptiste din Europa.

Este de-a dreptul cutremurătoare lista românilor martiri din aproape fiecare sat al Transilvaniei, și-i amintim aici cu durere reală și nu pentru o